

Arrest

**nr. 65 318 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 maart 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 29 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 7 maart 2011.

1.3. Op 22 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van M. K. N. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadjiek van origine te zijn. U bent geboren op 13 dalwa 1355 (omgezet naar Westerse kalender 2 februari 1977) in Khair Khana, Kabul-stad. Sinds uw kindertijd waren u en uw nicht N.(...) F.(...) (O.V. 6.605.672) verliefd op elkaar. Jullie knoopten een geheime relatie aan. Via uw familie hebt u haar hand gevraagd, maar uw aanzoek werd door haar familie geweigerd omdat u astma hebt. Na dit aanzoek bleven jullie elkaar nog steeds zien. In het jaar 1388 (2009) raakte uw nicht F.(...) zwanger. Haar moeder ontdekte haar zwangerschap en bracht haar man H.(...) Z.(...) op de hoogte. F.(...) werd die dag in elkaar geslagen door haar moeder en vader omdat de eer van de familie geschonden was. Uw vriendin bracht u telefonisch op de hoogte met de boodschap dat haar vader naar u op zoek was en u wou vermoorden. U zag zich genooddaakt te vluchten. U ging naar uw vriend Ramin in de wijk Taimani in Kabul-stad. Diezelfde nacht belde u F.(...) thuis op met de boodschap dat u bij haar thuis zou wachten tot iedereen sliep om dan samen met haar naar uw vriend zijn huis terug te keren. Jullie sloten in het geheim een religieus huwelijk in bijzijn van een mullah die uw vriend Ramin geregeld had. Jullie zijn nog twee maanden bij uw vriend gebleven tot jullie met behulp van hem een smokkelaar vonden. Op 27 januari 2010 werden in Griekenland jullie vingerafdrukken genomen. Na een reis van in totaal ongeveer zes maanden kwamen jullie op 31 maart 2010 aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de wraak van uw schoonfamilie. Op 25 april 2010 werd hier jullie zoon A.(...) geboren.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Centraal in uw asielrelaas staat uw geheime relatie met F.(...) en haar verboden zwangerschap die de eer van jullie beide families geschonden heeft. Er moeten evenwel diverse kanttekeningen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vooreerst kunt u geen duidelijkheid verschaffen over de datum waarop uw geheime relatie met F.(...) uitgekomen is en u gevlucht bent naar uw vriend R.(...). U weet wel nog het jaartal (1388) waarin deze gebeurtenis zich voordeed, maar een concrete dag of zelfs maar een maand kon u niet geven (CGVS, p. 15). Zo blijft u ook bijzonder vaag over hoe en wanneer jullie geheime relatie eigenlijk begon. U verklaarde dat jullie elkaar al van heel lang geleden kenden en allebei verliefd geworden zijn, maar de vraag hoe en wanneer de relatie dan net begonnen is, bleef vaag beantwoord (CGVS, p. 13). U stelde na herhaaldelijk vragen dat dit tien of vijftien jaar geleden moet zijn, terwijl een tijdsverschil van vijf jaar niet weinig kan genoemd worden (CGVS p. 13). Het lijkt alsof jullie relatie zomaar is begonnen omdat jullie familie waren en elkaar regelmatig zagen. Gezien de Afghaanse context is het trouwens vreemd dat een vrouw zomaar zonder toestemming van haar familie een relatie zou aangaan. Uit de verklaringen van F.(...) blijkt dat een relatie zonder toestemming van de beide families niet tot de gebruikelijke Afghaanse traditie hoort (zie CGVS F.(...), p. 9). Er kan dan ook worden verwacht dat u concreter kan antwoorden op deze vragen, gezien het risico dat gepaard ging met deze verboden relatie, te meer u een opgeleide man blijkt (u ging twaalf jaar naar school) en bent vertrouwd met de Afghaanse kalender (CGVS p. 3). Over het tijdstip waarop uw familie om de hand van F.(...) vroeg, weet u enkel te zeggen dat dit "al heel lang geleden was" (CGVS, p. 16). Dat u de gebeurtenissen die uw leven drastisch zouden veranderen niet nauwkeuriger in de tijd kan situeren, doet ernstig twijfelen aan uw persoonlijke beleving van de verklaarde gebeurtenissen.

Daarnaast roepen uw verklaringen over uw relatie met F.(...) vragen rond de geloofwaardigheid van het geheime en verboden karakter op. Vooreerst is het merkwaardig dat uw huwelijksaanzoek geweigerd werd door haar familie enkel en alleen omwille van het feit dat u astma-patiënt (CGVS, p. 16). Gezien het feit dat u volgens de verklaringen van uw vrouw uit een welgestelde familie komt kan worden aangenomen dat uw familie wel voldoende middelen zal gehad hebben om in een adequate medische verzorging voor u te voorzien. Het is eveneens merkwaardig dat er geen toestemming zou geweest zijn voor het huwelijk, aangezien jullie familie zijn van elkaar, en volgens uw vrouw F.(...) was er blijkbaar geen andere huwelijkskandidaat voor haar uitkozen door haar familie (zie CGVS F.(...), p. 8, 12). Wat er ook van zij, na het geweigerde huwelijksaanzoek bleven jullie elkaar opzoeken en bleven jullie een geheime (seksuele) relatie onderhouden. Het is hoe dan ook bedenkelijk, rekening houdend met de Afghaanse context, dat jullie elkaar zomaar konden blijven ontmoeten. Het is immers weinig geloofwaardig dat er voor F.(...) geen verdere gevolgen verbonden waren aan het feit dat u om haar hand had gevraagd en dat ze bijvoorbeeld niet extra in het oog werd gehouden (CGVS, p. 16). U verklaarde dat de familiebanden niet geschonden waren en elkaar daardoor nog konden opzoeken zonder de indruk te wekken dat jullie een relatie hadden, u zocht haar zelfs op in het bijzijn van haar zussen (CGVS, p. 16). Ook al kwam F.(...) volgens u niet uit een streng-religieuze familie (CGVS, p. 16), toch mag er verwacht worden dat het moeilijk zou zijn elkaar te ontmoeten na een

geweigerd huwelijksaanzoek. Tenslotte is het niet aannemelijk dat jullie de mogelijkheid hadden om zomaar bij haar thuis seksueel contact te hebben (CGVS, p. 15).

U verklaarde gevlucht te zijn naar uw vriend, Ramin genaamd, in de wijk Taimani in de stad Kabul (CGVS, p. 13,14). U kent zijn volledige naam niet en kent zijn vrouw evenmin bij naam. Het is opmerkelijk dat u niet meer informatie over deze vriend kan geven terwijl u er twee maanden eenzelfde huis mee deelde. Uit uw verklaringen blijkt dat u deze man wel degelijk vertrouwde, u bent immers terwijl jullie leven in gevaar was naar deze vriend en niet naar iemand anders gevlucht. Er mag redelijkerwijs verwacht worden dat u meer over deze persoon zou kunnen vertellen. Daarnaast is het zeer verwonderlijk dat u meermaals verklaart gezocht te worden door uw schoonfamilie en dat u de ingrijpende stap nam om Afghanistan te verlaten, maar dat u tezelfdertijd handelingen trof die in het geheel niet met deze verklaringen te vereenzelvigen zijn (CGVS, p. 15, 16, 17). Zo verbleef u nog twee maanden in de wijk Taimani niet ver van uw wijk Khair Khana en die van uw vrouw, Qala-i Najaran, voor u Afghanistan verliet (CGVS, p. 14). Ook keerde u in de nacht volgend op de dag dat u wist dat de vader van F.(...) u zocht terug naar haar huis om haar op te wachten om samen te vluchten (CGVS, p. 16, 17). Deze acties stroken geenszins met de geuite vrees op vervolging vanwege H.(...) Z.(...). Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats.

Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanlagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanlagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bent bovendien niet in het bezit van enig begin van bewijs van uw identiteit, nationaliteit, reisweg en vluchtrelaas. Tot slot dient nog te worden vermeld dat ook voor uw echtgenote Nawabi Farahnaz (OV n° 6.605.672) die zich op dezelfde asielmotieven baseert een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van F. N. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadjiekse van origine te zijn. U bent geboren op 11 djédi 1356 (omgezet naar Westerse kalender 1 januari 1978) in Khair Khana, Kabul-stad. U ging twaalf jaar naar school en bleef nadien thuis om voor uw zieke moeder te zorgen. Sinds uw kindertijd waren u en uw neef M.(...) K.(...) N.(...) (O.V. 6.605.668) op elkaar verliefd. Jullie knoopten een geheime relatie aan. De familie van M.(...) K.(...) heeft uw hand gevraagd, maar zijn aanzoek werd door uw familie geweigerd omdat hij astma heeft. Na dit aanzoek bleven jullie elkaar wel nog zien. In het jaar 1388 (2009) raakte u zwanger. Uw moeder ontdekte uw zwangerschap en bracht uw vader H.(...) Z.(...) op de hoogte. U werd die dag in elkaar geslagen door uw moeder en uw vader omdat de eer van de familie geschonden was. U bracht M.(...) K.(...) telefonisch op de hoogte met de boodschap dat uw vader naar hem op zoek was en hem wou vermoorden. M.(...) K.(...) zag zich genooddaakt te vluchten. Hij ging naar zijn vriend Ramin in de wijk Taimani in Kabul stad. Diezelfde nacht belde hij u thuis op met de boodschap dat hij bij u thuis zou wachten tot iedereen sliep om dan samen met u naar zijn vriend te vluchten. Jullie sloten in het geheim een religieus huwelijk met een mullah die zijn vriend Ramin geregeld had. Jullie zijn nog twee maanden bij die vriend gebleven tot jullie met behulp van hem een smokkelaar vonden. Op 27 januari 2010 werden in Griekenland uw vingerafdrukken genomen. Na een reis van in totaal ongeveer zes maanden kwamen jullie op 31 maart 2010 aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de wraak van uw familie. Op 25 april 2010 is hier jullie zoon A.(...) geboren.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die uw echtgenoot M.(...) K.(...) N.(...) in Afghanistan zou hebben gehad. Gezien het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas van uw partner werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Ook in uw verklaringen werden diverse vaagheden vastgesteld die het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas aantonen. Zo stelt u net als uw echtgenoot dat jullie relatie begon tien à vijftien jaar geleden, terwijl het tijdsverschil tussen deze twee momenten toch niet weinig te noemen is (CGVS p. 8). Concreter kon u blijkbaar niet zeggen wanneer jullie een geheime relatie, wat toch niet zonder risico is, begonnen. U gaf evenmin een concreet antwoord op de vraag wanneer uw moeder op de hoogte is geraakt dat u zwanger was (CGVS p; 8). Nochtans bent u een opgeleide vrouw, u volgde middelbare studies en blijkt vertrouwd met de Afghaanse kalender, zodat toch kan worden verwacht dat u op dergelijke vragen duidelijkere en concretere antwoorden kan geven. Verder blijken in het asielrelaas van uw echtgenoot andere elementen die de geloofwaardigheid van jullie geheime relatie in twijfel trekken. U bevestigt dat u regelmatig thuis bezoek kreeg van uw echtgenoot (CGVS p. 9). Daarnaast gingen jullie ook soms naar buiten om een ijsje te eten, maar dat alleen als uw ouders niet thuis waren. Het is echter bevreemdend dat jullie terwijl jullie een geheime relatie hadden, toch het risico namen om samen naar buiten te gaan waar jullie door buurtbewoners konden gezien worden, zeker nadat uw neef bij uw familie een huwelijksaanzoek gedaan had. Verder werd bij uw echtgenoot opgemerkt dat het in de Afghaanse context weinig geloofwaardig is dat jullie thuis seksuele contacten konden hebben. Tenslotte doet het feit dat jullie naar een vriend vluchtten die blijkbaar in een wijk niet ver van jullie wijk woonde, waar jullie twee maanden verbleven, twijfelen aan de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees voor vervolging.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiële karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Verzoekers betogen dat zij verbaasd waren dat er tijdens het gehoor zo in detail naar data werd gevraagd en zij bevestigen dat zij geen concrete data konden geven tijdens het interview, doch dat zij na de negatieve beslissingen onderling hebben gesproken om zich exact de verschillende data te herinneren. Verder bevestigen zij dat het huwelijksaanzoek geweigerd werd omdat verzoeker lijdt aan astma doch niet omdat de familie niet voldoende middelen zou hebben om hem te verzorgen, maar wel omdat de familie-eer uitsloot dat verzoekster zou huwen met een zieke persoon hetgeen immers invloed zou hebben op haar

huwelijksleven en de kinderen. Daarnaast is het volgens verzoekers niet uitzonderlijk dat familieleden regelmatig contact blijven hebben met elkaar, en de afwijzing van verzoekers huwelijksaanzoek betekende niet dat zij elkaar niet meer konden zien. Zij wijzen er voorts op dat verzoekster uit een relatief liberale familie kwam, en zij met elkaar contact onderhielden en seksuele contacten hadden wanneer niemand thuis was bij verzoekster. Tot slot stellen verzoekers dat het niet gebruikelijk is om de familienaam van personen te kennen, dat niemand wist waar en in welke wijk verzoeker zich schuil hield en dat hij verzoekster ging ophalen omdat hij samen met haar wilde zijn en hij de reacties van de schoonfamilie vreesde.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende documenten toegevoegd.

2.2. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen duidelijkheid kan verschaffen over de datum waarop zijn geheime relatie met F. uitgekomen is en hij gevlucht is naar zijn vriend R., (ii) hij ook bijzonder vaag blijft over hoe en wanneer hun geheime relatie begon, (iii) hij evenmin het tijdstip kan geven waarop zijn familie om de hand van F. vroeg, (iv) het merkwaardig is dat zijn huwelijksaanzoek geweigerd werd door haar familie enkel en alleen omwille van het feit dat hij astma-patiënt is, (v) het ook merkwaardig is dat er geen toestemming zou zijn geweest voor het huwelijk aangezien zij familie zijn van elkaar en er nog geen andere huwelijkskandidaat was uitgekozen voor verzoekster, (vi) het weinig geloofwaardig is dat er voor F. geen verdere gevolgen verbonden waren aan het feit dat verzoeker om haar hand had gevraagd en zij elkaar zomaar konden blijven ontmoeten, (vii) het opmerkelijk is dat verzoeker niet meer informatie kan geven over R. naar wie hij vluchtte en bij wie hij twee maanden verbleef toen de relatie aan het licht kwam, (viii) het verwonderlijk is dat hij gezocht werd door zijn schoonfamilie en hij de ingrijpende stap nam om Afghanistan te verlaten maar hij terzelfdertijd handelingen trof die in het geheel niet met deze verklaringen te vereenzelvigen zijn, (ix) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, (x) hij niet in het bezit is van enig begin van bewijs van zijn identiteit, nationaliteit, reisweg en vluchtrelaas, en (xi) ook in het kader van de asielaanvraag van zijn partner een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) er net zoals in het asielrelaas van haar partner diverse vaagheden werden vastgesteld die het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas aantonen, met name wat betreft het tijdstip waarop zij een geheime relatie begonnen en haar moeder op de hoogte raakte van verzoeksters zwangerschap, (ii) het bevreemdend is dat zij het risico namen om samen naar buiten te gaan waar zij door buurtbewoners konden gezien worden, zeker nadat haar neef een huwelijksaanzoek had gedaan, (iii) het weinig geloofwaardig is dat zij thuis seksuele contacten hadden, (iv) het feit dat zij naar een vriend vluchtten die blijkbaar in een wijk niet ver van die van hen woonde en waar zij twee maanden verbleven, doet twifelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vrees, en (v) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers beweren Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor wraak van de familie nadat hun geheime relatie en de zwangerschap van verzoekster aan het licht was

gekomen, doch dat zij er niet in slagen deze vervolgingsvrees aannemelijk te maken aan de hand van duidelijke, concrete en coherente verklaringen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoekers geen enkel begin van bewijs indienen van hun identiteit, nationaliteit, afkomst en huwelijk, en zij geen valabele argumenten aanbrengen waarom zij niet minstens het bewijs van hun recent huwelijk kunnen voorleggen.

Meer nog, verzoekers slaagden er tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal niet eens in om de belangrijkste momenten in hun relaas precies in te tijd te situeren. Zo stellen zij dat hun relatie "10 à 15 jaar geleden" begon (CGVS, gehoor verzoeker, p. 13; gehoor verzoekster, p. 8), komen zij omtrent het tijdstip van het huwelijksaanzoek niet verder dan de vage verklaring dat dit heel lang geleden was (gehoor verzoeker p. 16), kent verzoeker enkel het jaartal 1388 als hem gevraagd wordt wanneer precies hij naar zijn vriend R. vluchtte nadat hij op de hoogte was gebracht dat de ouders van verzoekster kennis hadden van haar zwangerschap en hun verhouding (CGVS, p. 15), antwoordt hij op de vraag naar de plaats en datum van het huwelijk "Kabul" (CGVS gehoor verzoeker, p. 5), niets meer en niet minder, en op de vraag wanneer ze dan vertrokken zijn ontwijkt verzoeker de vraag opnieuw en antwoordt hij "Die vriend heeft iemand gevonden" (CGVS gehoor verzoeker, p. 17). Verzoekster verklaart op de duidelijke vraag waar en wanneer ze gehuwd zijn "bij zijn vriend. Waar? Kabul, 5de straat van Taimani. Wanneer? Wij zijn gevlucht van ons huis en naar zijn vriend gegaan en daar religieus getrouwd" (CGVS gehoor verzoekster, p. 5), op de vraag wanneer ze gevlucht is blijft verzoekster het antwoord schuldig (CGVS gehoor verzoekster, p. 5), en wanneer haar de vraag gesteld wordt wanneer aan het licht gekomen is dat ze zwanger was stelt zij "Eerst waren ze niet op de hoogte. Toen ik ziek was, toen ik me misselijk voelde is mijn moeder op de hoogte gesteld van de relatie. Hoe lang is dat geleden ongeveer? Ik heb tegen mijn moeder gezegd dat ik mij misselijk voelde en slaperig; mijn moeder zie dat ik misschien zwanger was. Ik wou niet meer wachten tot ik hoogzwanger was en mijn buik dikker werd. Ik wou niet dat de andere familie dit zou weten." Verzoekers zijn beiden geschoold en hun beweerde geheime relatie is blijkbaar voor beide partijen zeer belangrijk, zodat van hen kan verwacht worden dat zij minstens weten wanneer er een huwelijksaanzoek namens verzoeker werd gepleegd bij de familie van verzoekster, is het niet meer dan normaal dat zij precies en correct de datum weten waarop zij zijn gevlucht naar de vriend R. vermits dit ook de dag is dat de familie van verzoekster op de hoogte werd gesteld van haar zwangerschap en zij in mekaar geslagen werd door haar vader, is het eveneens normaal dat zij de huwelijksdatum kunnen precisieren, en zonder enig probleem kunnen aangeven wanneer zij uit Afghanistan zijn vertrokken, indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten. De vaststelling dat verzoekers tijdens het gehoor iedere precisering van deze feiten omzeilen wijst op een gebrek aan medewerking van hun kant en zet het hele relaas op losse schroeven. Dit klemt des te meer nu blijkt dat verzoekers alle twee meer dan 30 jaar oud zijn, hetgeen naar Afghaanse normen zeer ongebruikelijk is om nog niet gehuwd te zijn, zodat de Raad geen enkel geloof hecht aan het opgediste relaas.

De postfactum verklaringen in hun verzoekschrift dat hij goed nagedacht heeft omtrent de data, hij afleidt dan het juli-augustus 2009 moet zijn geweest wanneer hij naar R. is gegaan, en zij na het verkrijgen van hun negatieve beslissingen onderling de data hebben besproken en zich herinnerd hebben dat zij op 02.01.1379 hun geheime relatie zijn aangegaan en verzoeker op 09.02.1388 een huwelijksaanzoek heeft gedaan, zijn niet voldoende om de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, die steun vinden in het administratief dossier, te herstellen. Verzoekers kregen ook tijdens het gehoor elk afzonderlijk de gelegenheid om de belangrijkste elementen van hun relaas, waaronder hun geheime relatie en geheim huwelijk, toe te lichten en de vaststelling dat zij daaromtrent niet één precieze datum kunnen geven maakt dat zij dit hele relaas niet aannemelijk maken. Bovendien stroken hun postfactum verklaringen ook niet geheel met hun eerder afgelegde verklaringen. Immers, thans beweren zij dat verzoeker een huwelijksaanzoek deed op 09.02.1388 - hetgeen overeenstemt met 29.04.2009 in de Gregoriaanse kalender - hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen is met zijn eerdere verklaringen in 1388 naar R. te zijn gevlucht en, "heel lang geleden al" een huwelijksaanzoek te hebben gedaan en dat zijn moeder heel veel naar daar is gegaan om verzoekster haar hand te vragen (CGVS, gehoor verzoeker, p. 5, 16). De Raad wijst er overigens op dat verzoekers ten onrechte verbaasd zijn dat er zo in detail naar data werd gevraagd tijdens het interview, vermits het allemaal data zijn die rechtstreeks betrekking hebben op essentiële gegevens van het asielrelaas en uiterst belangrijke momenten in hun eigen leven betreffen, zodat mag verwacht worden dat deze data gekend zijn of het situeren van het tijdstip zonder aarzelen mogelijk is.

Dat verzoekers hier niet in slaagden, klemt overigens des te meer gezien de impact en het risico van hun verboden relatie binnen de Afghaanse context. Binnen deze context, kan immers verwacht worden dat een jonge dame - zelfs al mag ze haar middelbaar onderwijs afmaken - door haar familie in de gaten

wordt gehouden zodat het allerm minst geloofwaardig is dat verzoekers er jarenlang een geheime relatie op na hielden, waarbij ze samen buitenshuis gingen en naar de winkels gingen om iets te drinken of een ijsje te kopen en derhalve het risico liepen door bure n of familieleden herkend te worden. Dat zij elkaars familie zijn, kan hierbij niet overtuigen. De Raad is eveneens van oordeel dat hun verklaringen hieromtrent van weinig realiteitszin getuigen: *“Hoe kan dat dat er niemand op straat liep? Er waren wel mensen op straat, maar ze vragen toch niet waar je naartoe gaat of wie je bent. Kenden de mensen uit de buurt jullie dan niet? Ja sommige kenden ons wel, sommigen niet. Maar dat wil niet zeggen dat ze direct iets verkeerd denken ofzo.”* (CGVS, gehoor verzoeker, p. 14). Dat verzoekers dermate lichtzinnig denken over het risico om herkend te worden en het risico dat hun relatie aan het licht zou komen, is immers niet ernstig binnen de Afg haanse context.

Waar verzoekers stellen dat niet het feit dat de familie van verzoeker over onvoldoende financiële middelen beschikte om verzoekers astma te behandelen de oorzaak was voor het afwijzen van het huwelijksaanzoek, doch wel de familie-eer van verzoekster omdat die uitsloot dat zij zou huwen met een persoon die ziek was aangezien dit een invloed zou hebben op hun huwelijksleven en op de kinderen die uit het huwelijk zouden volgen, merkt de Raad op dat verzoekers zich opnieuw beperken tot postfactum verklaringen. Tijdens het gehoor verklaarden verzoekers dat het huwelijksaanzoek werd afgewezen omdat *“hij astma had en dat hij niet lang zou leven. Je wordt dan ongelukkig”* (CGVS, gehoor verzoekster, p. 9) zodat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoekers opmerken in hun verzoekschrift, zich wel degelijk de bedenking mocht maken dat het merkwaardig is dat het huwelijksaanzoek enkel geweigerd werd omwille van verzoekers astma vermits hij volgens hun verklaringen uit een welgestelde familie komt die wel voldoende middelen zal gehad hebben om een adequate medische behandeling te voorzien.

Hoe dan ook, om welke reden het beweerde huwelijksaanzoek ook werd afgewezen, feit is dat het niet aannemelijk is dat verzoekers elkaar konden blijven zien en zelfs het risico namen om een seksuele relatie te hebben bij verzoekster thuis wanneer de ouders er niet waren. Het verweer dat zij uit een relatief liberale familie kwam en dat zij bijvoorbeeld haar middelbare school heeft kunnen afmaken, is niet alleen niet in overeenstemming met verzoekster haar eerdere verklaring dat zij streng religieus werd opgevoed (CGVS, gehoor verzoekster, p. 10), doch is ook niet ernstig gezien de Afg haanse context zoals hoger reeds gesteld en zoals verzoekster bevestigd tijdens het gehoor (gehoor verzoekster p. 9).

Verder volstaat de loutere bewering dat het niet gebruikelijk is om de familienaam van personen te kennen niet om de pertinente motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. Immers, er kan minstens van verzoeker verwacht worden dat hij daarover de nodige toelichting kan geven vermits het om een vriend zou gaan bij wie hij gedurende twee maanden onderdak kreeg terwijl hij voor zijn familie/schoonfamilie verborgen diende te blijven. Evenzeer is het niet geloofwaardig dat verzoekers het risico zouden genomen hebben om nog twee maanden bij deze R., die slechts enkele wijken verderop woonde, te verblijven alvorens het land te verlaten aangezien ze wisten dat de familie van verzoekster naar hen op zoek was. Dat niemand wist dat zij daar verbleven kan dan ook niet overtuigen temeer verzoeker nog het risico zou hebben genomen om de nacht volgend op de waarschuwing van verzoekster, dat haar vader op de hoogte was van hun relatie en de zwangerschap en dat hij uit was op wraak, verzoekster vanuit zijn schuilplaats te gaan ophalen bij haar thuis, hetgeen op zich al een riskante onderneming was.

2.4. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven, en hij dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en in het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het

naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden dan de elementen van hun asielrelaas beroepen, met name dat zij wraak vrezen vanwege de familie van verzoekster omwille van hun geheime relatie en de zwangerschap van verzoekster. Naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is. Aangezien hun vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat uit een uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen concrete informatie aan die deze conclusie van de commissaris-generaal ondergraaft en tonen dan ook niet aan dat zij een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet lopen.

2.6. Aangaande de door verzoekers opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat verzoekers niet concreet aanwijzen hoe dit beginsel in casu werd geschonden. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft gebaseerd op alle gegevens uit het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoekers uitgebreid op het Commissariaat-generaal werden gehoord en dit in het bijzijn van een tolk en hun raadsman zodat het zorgvuldigheidsbeginsel door de commissaris-generaal wel degelijk in acht werd genomen.

2.7. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers weerleggen de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voeren geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch tonen zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M.-C. GOETHALS